

[Kristen Amby.]

en Fejl; hvis min Opfattelse er rigtig, er det en Fejl, at der ikke her staar, at det er en Ændring i § 1, 1ste Stykke, 1ste Punktum.

Dernæst vil jeg gerne gaa over til nogle Bemærkninger vedrørende Forslaget. Det drejer sig jo ikke bare om en simpel Forlængelse, det er, som det ganske aabent blev sagt af det ærede Medlem Hr. Lars M. Olsen, en Skærpelse, endda en meget betydelig Skærpelse paa to Punkter, dels er det en Skærpelse for de Selskaber, der er oprettet efter 1940, og dels er det en Skærpelse, at der, hvor der er Tale om Aktieudvidelser i bestaaende Selskaber, kun maa gives et Udbytte af højst 6 pCt. af det Beløb, med hvilket Aktiekapitalen er blevet forhøjet.

Se, da begge Punkter blev omtalt af mig ved Lovens Behandling den 14. Maj i Aar, kunde det synes, som om det var denne Omtale, der var Aarsag til, at dette Forslag om Skærpelse kommer, men det kan nu ikke være Tilfældet, og i øvrigt kunde Ministeren vel ogsaa nok selv have hittet paa det. For vel var det Betragtninger, jeg fremførte, men jeg fremførte dem sandelig som Motivering for Urimeligheden i den gældende Lov og som Enkeltheder i det Helhedssyn, at skulde man endelig vedvarende have en Lov om Udbyttebegrænsning, maatte man ind paa et andet Princip end det, den hidtil gældende Lovgivning havde hvilet paa; man maatte ind paa det Princip, som i øvrigt indeholdtes ogsaa i den daværende højtærede Handelsministers Forslag, at Udbyttet skulde sættes i Forhold til Egenkapitalen, ikke til den formelle Aktiekapital. Som bekendt er det ikke noget genialt, vi har fundet paa; i Sverige, hvor man ogsaa har Udbyttebegrænsning, har man gennemført denne Betragtning i Lovgivningen; man har gennemført, saa vidt jeg erindrer, den Bestemmelse, at Udbyttet udbetales af den egentlige Egenkapital, vistnok med 6 pCt. — Ministeren havde der foreslaaet 4 pCt.

Endvidere fremførte jeg, at den gældende Lov, som vi vilde have ændret, over for de private Aktieselskaber, altsaa de ikke-noterede Selskaber — og det er dem, der er i Tusindvis af —, var urimelig og uretfærdig, var det over for Folk, der jo dog ogsaa er Borgere her i Landet, bl. a. fordi Staten bestemmer Kursen paa de paagældende Papirer, Skattekursen; jeg sagde, at naar man saa tillige bestemmer Udbyttets Højde — og det er in confesso og heller ikke bestridt, at i visse Tilfælde har Mennesker

maattet betale i Formueskat det samme, som de fik i Udbytte —, maatte der en Ændring til.

Jeg konkluderede derfor i, at det var urimeligt at fortsætte med den gældende Lovgivning, men kunde tænke mig, altsaa efter forudgaaende Undersøgelser, Ændringer, der dels vilde lempe Lovens almindelige Bestemmelser, dels vilde tilgodese de uretfærdigt behandlede Medborgere og endelig i Stedet derfor begunstige de konsoliderende Selskaber. Det er nemlig det modsatte, man gør nu. Og jeg maa dog sige, at naar jeg hører en Bemærkning som den, med hvilken den ærede socialdemokratiske Ordfører, Hr. Lars M. Olsen, forsvarer, at Staten nu kommer og begrænser Udbyttet yderligere — for saa vidt som det drejer sig baade om de under Krigen oprettede Selskaber og om Udvidelser —, nemlig derom, at de Penge, der er blevet opsparret ved Konsolidering, kan man dog ikke til sin Tid overlade de Mennesker, der ejer dem, ja, saa ved jeg saamænd egentlig ikke, hvorfor vi snakker saa meget teoretisk og ikke-teoretisk Socialisme, for dette er værre end nogen som helst Form for Socialisme. Det er en Betragtning, jeg egentlig ikke forstaaer det ærede Medlem kan tiltræde, at først kommer Staten og siger: vi begrænser Udbyttet af det, du egentlig retmæssigt har Lov til at faa — det er dog endelig Aktionærerne, der ejer Selskabet; saa konsolideres der, og af samfundsmæssige Grunde kræver vi, at naar der opsparer store Midler, som ikke Staten ejer, maa de paagældende Mennesker heller ikke faa dem, vi skal sørge for, at de ikke faar dem. Det er simpelt hen Konfiskation, økonomisk Konfiskation. Og det er den samme Stat, som netop nu for et Øjeblik siden gennem en Minister foreslog, at den i alt Fald skal have en Del af Udbyttet, den vil forhøje Selskabernes Skat med 20 pCt., medens man derimod over for dem, der virkelig ejer det udbyttegivende Aktiv og ogsaa har løbet en Risiko, nu yderligere vil begrænse deres Udbytte. Jeg kan naturligvis ikke gøre Vrøvl over, at den højtærede Handelsminister ikke har læst, hvad jeg har sagt — det kan ogsaa være ligegyldigt —, men der er en Ting, jeg ikke kan forstaa, at den højtærede Handelsminister kan lade være med, nemlig at læse og tage Hensyn til, hvad det hele Udvalg, ogsaa hans egne Partifæller, var med til at skrive under paa i Betænkningen fra i Sommer. Man erkendte nemlig, i forskellig Grad vel, disse Synspunkters Berettigelse og konkluderede i et almindeligt Ønske om, at Loven maatte blive Genstand for en virkelig grundig Overvejelse af Rigsdagen, hvorun-